

**A Kúria
mint felülvizsgálati bíróság
ítélete**

Az ügy száma: Mfv.IV.10.087/2024/4.

A tanács tagjai:

Dr. Stark Marianna a tanács elnöke
Szolnokiné dr. Csernay Krisztina előadó bíró
Dr. Dzsula Marianna bíró
Dr. Pataki Árpád bíró
Véghe dr. Szabó Zsuzsanna bíró

A felperes:

felperes (cím)

A felperes képviselője:

Dr. Petró László ügyvéd (cím1)

Az alperes:

alperes (cím2)

Az alperes képviselője:

Mayer M. Balázs Ügyvédi Iroda (cím3, ügyintéző: dr. Mayer M. Balázs ügyvéd)

A per tárgya:

Felmentés jogellenességének megállapítása

A felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél:

A felperes

A másodfokú bíróság neve és a jogerős határozat száma:

Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.051/2024/10.

Az elsőfokú bíróság neve és a határozat száma:

Fővárosi Törvényszék 2.M.70.838/2022/60.

Rendelkező rész

A Kúria a Fővárosi Ítéltábla 2.Mf.31.051/2024/10. számú ítéletét hatályában fenntartja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 127.000 (százhuszonhétezer) forint felülvizsgálati eljárási költséget.

Megállapítja, hogy a 439.900 (négy százharminckilencezer-kilenc száz) forint felülvizsgálati eljárási illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen felülvizsgálatnak nincs helye.

Indokolás

A felülvizsgálat alapjául szolgáló tényállás

[1] A felperes 2015. szeptember 1-jétől történő több határozott idejű kinevezését követően 2021. január 1-jétől határozatlan idejű közalkalmazotti jogviszonyban, egyetemi adjunktus munkakörben állt közalkalmazotti jogviszonyban az alperessel, munkáját teljes munkaidőben a név Tanszéken látta el. A tanszéket 2021. december 21-ig név1, azt követően - 2022. január 26-ig – név2, majd – 2022. áprilisi lemondásáig - ismét név1 vezette. A felperes felett a munkáltatói jogkört 2021. december 21-ig a tanszékvezető, ezt követően név3 dékán gyakorolta.

[2] A felperes 2015. augusztus 25-én akkreditációs nyilatkozatot töltött ki arra vonatkozóan, hogy a költségvetési támogatás megállapítása során őt, mint egyetemi oktatót az alperes oldalán vegyék figyelembe. Az akkreditációs nyilatkozatokat az ún. Felsőoktatási Információs Rendszer (a továbbiakban: FIR) adatbázisában tárolták.

[3] Az akkreditációs nyilatkozatok száma kihat a támogatások nagyságára, az egyetemek minősítésére, ezért az alperesnek érdeke volt, hogy minél több teljes állású oktatója legyen, akik az akkreditációs nyilatkozatukat a javára teszik meg. Ezért az alperesnél kialakult gyakorlat szerint részmunkaidős foglalkoztatásra csak nagy presztízsű kollegáknál volt lehetőség, illetve erős egyetemi érdek alapján, amennyiben az érintettnek más egyetemen nem volt teljes munkaidős állása.

[4] A névs Tanszéken a megbeszéléseken időről-időre elhangzottak politikai vélemények, előfordult a mindennapi beszédhez képest erősebb, illetve káromkodó kifejezés is politikai célzásokkal. Volt olyan tanszéki munkatárs, aki ebben aktívan részt vett és volt, aki a politikai kérdésben nem nyilvánított véleményt. A felperest zavarták a politikai színezetű megnyilvánulások, a káromkodások, ezért ezek ellen szót emelt a tanszéken belül és később a dékánnál is. 2021. második félévben a név Tanszéknek 23 tagja volt, közöttük név4 a név5-hez közeli szakpolitikus, továbbá név6, a felperes házastársa.

[5] 2021. nyarán a felperes docensi kinevezése érdekében név1-hoz fordult, azonban a tanszékvezető azért nem támogatta a felperest, mert az akkreditációs nyilatkozata nem az

egyetemnél volt leadva. Ezen kívül a szakmai tapasztalat hiányára és arra hivatkozott, hogy fiatal oktatót nem éri meg részmunkaidőben foglalkoztatni.

[6] A felperes 2021. augusztusában teljes munkaidős oktatói jogviszonyt létesített docensi munkakörre a név⁷ Egyetemmel, 2021. augusztus 14-ével pedig visszavonta az alperesnél leadott akkreditációs nyilatkozatát és azt új munkáltatójánál adta le. Az új jogviszonyáról előzetesen nem tájékoztatta az alperest, összeférhetlenségi hozzájárulást nem kért, a szerződés megkötését és az akkreditációs nyilatkozata visszavonását utólag sem jelentette be.

[7] 2021. augusztus folyamán a felperes azzal kereste meg az alperes név⁸ Tanszéke vezetőjét név⁹t, hogy a főállású jogviszonya mellett szeretne félállásban oktatni a tanszéken. Ennek indokául arra hivatkozott, hogy a saját tanszékvezetője a közöttük fennálló konfliktus miatt nem támogatja a docensi kinevezését. A név¹⁰ Tanszék vezetője két éves határozott időre vonatkozó ajánlatot tett, amennyiben azt az akkori tanszékvezető és a dékán is támogatja. A felperes ezt követően, 2021. augusztus végén azt közölte név¹nal, hogy az első félévben a név Tanszéken, a második félévtől a név¹⁰ Tanszéken kíván részmunkaidőben dolgozni. A tanszékvezető kérését támogatta és az augusztusi tanszéki értekezleten bejelentette, hogy a felperes szeptember végétől részmunkaidőben dolgozik a tanszéken, majd a második félévben a név¹⁰ Tanszékre kerül. név⁹ elindította a szerződésmódosítással kapcsolatos folyamatot és 2021. október 13-án e-mailben arról tájékoztatta a felperest, hogy 2022. február 1-jétől tudja átvenni a név¹⁰ Tanszékre félállásban.

[8] 2021. szeptember elején a felperes és házastársa azzal fordultak a dékánhoz, hogy a név Tanszéken zajló politizálással kapcsolatos véleményük miatt számukra ellenséges munkahelyi környezet alakult ki, ezért a megoldás érdekében egyeztetést kértek. A megbeszélésre 2021. szeptember 24-én online került sor, ahol a felperes előadta a tanszéken tapasztalható politizálással, hangnemmel és a hallgatók felé is megnyilvánuló kommunikációval kapcsolatos kifogását. A dékán egyetértett azzal, hogy az egyetemi tevékenység során nincs helye politizálásnak. A megbeszélésen rákérdezett arra, hogy a felperes akkreditációs nyilatkozata nem az alperesi egyetemen van leadva, illetve máshol létesített-e főállást, amit a felperes nem vitatott. A dékán ezután arról tájékoztatta, hogy egy időben két teljes állású jogviszonya nem lehet. A felperes közölte, hogy a név¹⁰ Tanszéken kíván a tanév második félévétől munkát végezni részmunkaidőben, amit a dékán a két érintett tanszékvezető hozzájárulása esetére támogatott.

[9] 2021. november 22-én a felperes és házastársa írásbeli panaszt nyújtottak be név¹ tanszékvezetővel szemben a közöttük kialakult konfliktus, a munkakapcsolat megromlása miatt, etikai eljárást és belső ellenőrzés lefolytatását kérve. A felperes és házastársa 2021. december 21-én levelet írt egyebek között a dékánnak és abban azt kérték, hogy továbbra is a név Tanszéken végezhesse munkát félállásban, egyúttal jelezték a külföldi kutatási lehetőség miatt a távollétüket a következő félévre.

[10] A felperes és házastársa bejelentése alapján, a kancellár kezdeményezésére az egyetem Integritási Bizottsága vizsgálatot folytatott. A dékán 2022. január 26-án arról tájékoztatta a felperest és házastársát, hogy a továbbiakban kizárólag vele kommunikáljanak a vizsgálatok lezárásáig.

[11] A felperes kinevezés módosítására nem került sor, továbbra is teljes munkaidős jogviszonyban állt, azonban a név Tanszéken a 2021/2022. évi tanévre nem kapott kurzust. Ebben az időszakban a tanszéki értekezleteken nem jelent meg, majd a tanév második félévétől a tudományos tevékenységével összefüggésben Barcelonában tartózkodott. Ugyanezen időszakban a név⁷ egyetemen fizetés nélküli szabadságon volt.

[12] A felperes 2022. január 7-én e-mailben azt közölte név⁹a, hogy továbbra is a névs Tanszéken kíván dolgozni határozatlan idejű, részmunkaidős foglalkoztatásban, a név¹⁰ Tanszéken csak tömbösített, illetve online órákat tud vállalni a külföldi tartózkodása miatt. A név¹⁰ Tanszék vezetője ezután további intézkedést nem tett a felperes kinevezésének módosítása érdekében.

[13] 2022. január 24-én név¹ a felperest e-mailben arról tájékoztatta, hogy amennyiben más egyetemen van teljes állása, akkor az alperesnél nem lehet teljes munkaidős foglalkoztatásban, továbbá a név Tanszék részmunkaidőben nem tudja foglalkoztatni. Mivel 2021. augusztus 14-től elvitte az akkreditációs nyilatkozatát az alperestől, a jogviszonya megszüntetésre kerül a „másfeles szabály miatt”. A felperes válaszában azt kérte a tanszékvezetőtől, mutassa ki, hány tanszéki kollégát mentesítettek az akkreditációs nyilatkozattal kapcsolatos követelmények alól. A tanszékvezető a válaszában azt közölte, hogy a tanszékvezető mérlegelési jogköre a részmunkaidős foglalkoztatás támogatása, továbbá az általa ismert időszakban csak a felperes házastársa javára történt hozzájárulás.

[14] 2022. február 22-én a dékán arról kért tájékoztatást, hogy a felperes az előző évben és az adott évben rendelkezik-e további foglalkoztatási jogviszonnyal, tett-e összeférhetlenségi nyilatkozatot az alperesnél. Arra is választ várt a felperestől, hogy az akkreditációs nyilatkozatát vissza kívánja-e hozni az alpereshez, fenntartja-e a részmunkaidős foglalkoztatásra irányuló kérelmét, mindezek ismeretében lehet dönteni a továbbiakról. A felperes 2022. február 23-án válaszolt, közölte, hogy összeférhetlenségi nyilatkozatot nem tett és 2021. augusztus 15-től teljes állásban a név⁷ Egyetemen határozatlan idejű jogviszonyban van foglalkoztatva. Ezen kívül az alábbiakat rögzítette: „Jelenleg nem tervezem visszahozni az akkreditációs nyilatkozatomat, a kontextus pozitív irányú megváltozása az én terveimet is módosíthatja.”. A felperes fenntartotta, hogy továbbra is igényli kutatói státuszban a részmunkaidős foglalkoztatását az alperesi egyetemen.

[15] Az integritási eljárások lefolytatását követően 2022. március 1-jén a felperes és házastársa részvételével, a felperes kezdeményezésére megbeszélésre került sor a dékánál. A dékán elfogadhatatlannak találta a tanszéki politizálást, intézkedést ígért. A részmunkaidőt illetően közölte, hogy nem köteles az egyetem ilyen ajánlatot elfogadni. A felperes ekkor bejelentette, hogy katolikus, a Pázmány Péter Katolikus Egyetemen végzett, a Magyar Művészeti Akadémia (a továbbiakban: MMA) ösztöndíjasa volt és csendben kell tőrníe a tanszéki nyilatkozatokat a rendszerről. A felperes és férje azt is közölték, hogy a jövőben azonos tanszéken szeretnének dolgozni.

[16] Ezt követően az alperes a nemzeti felsőoktatásról szóló 2011. évi CCVI. törvény (a továbbiakban: Nftv.) 31. § (5) bekezdés c) pontjára, illetve 26. § (3) bekezdésére hivatkozva a 2022. április 26-án kelt felmentéssel a felperes oktatói jogviszonyát megszüntette. Intézkedésének indokolása szerint a felperes 2021. augusztus 10-én visszavonta az akkreditációs nyilatkozatát az alperestől és 2022. február 23-án közölte, hogy azt továbbra sem adja meg az alperes javára. Erre tekintettel a működési feltételek értékelése során az intézmény oktatójaként nem vehető figyelembe. Az alperes minezek alapján az akkreditációs nyilatkozat visszavonására hivatkozva szüntette meg a közalkalmazotti jogviszonyt.

A felperes keresete és az alperes ellenkérelme

[17] A felperes a többször módosított és pontosított keresetében elsődlegesen a felmentés jogellenességének megállapítása jogkövetkezményeként közalkalmazotti jogviszonya

helyreállítását kérte. Elsődlegesen az egyenlő bánásmód megsértésére, másodlagosan pedig joggal való visszaélésre hivatkozott. Az egyenlő bánásmód követelményének megsértése körében azt állította, hogy jogviszonyát politikai nézetei – melyet vallási meggyőződése, katolikussága is alátámasztott – miatt szüntette meg az alperes. Az alperes joggal való visszaélését arra alapította, hogy az általa és név6 által kezdeményezett számos eljárást követően, retorzióként került sor a felmentésére. További indokként a tanszéki politizálás ellen tett tiltakozását jelölte meg.

[18] Az alperes az ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte

Az első-és másodfokú bíróság határozata

[19] A Fővárosi Törvényszék a 2.M.70.838/2022/60. számú ítéletével a felperes keresetét elutasította. Kötelezte a felperest 297 349 Ft perköltség megfizetésére és megállapította, hogy az eljárási illetéket az állam viseli.

[20] Az elsőfokú bíróság rögzítette, hogy a felperes a felmentésében foglalt indokok valóságát nem vitatta, az abban rögzített tényeket az alperes okirattal is bizonyította. Ennek alapján megállapítható volt, hogy a felperes 2021. augusztus 14-én elvitte az alperestől az akkreditációs nyilatkozatát és azt a felmentés időpontjáig nem vitte vissza.

[21] A felperes diszkriminációra alapított érvelése körében az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény (a továbbiakban: Ebktv.) 8. § (1) bekezdés j) pontjára hivatkozva megállapította, hogy a felperes védett tulajdonságként a konzervatív kormánypárti politikai beállítottságára, vallási világnézeti meggyőződéseként római katolikus vallásosságára hivatkozott. Bizonyított tényként értékelte, hogy a felperes 2022. március 1-jén a dékánnal folytatott megbeszélés során egyértelműen közölte a két védett tulajdonságát, ezért megállapítható volt, hogy a felmentésre vonatkozó döntés meghozatalakor a munkáltatói jogkört gyakorló dékán tudott a felperes védett tulajdonságairól. Az elsőfokú bíróság az összehasonlítható csoporttal kapcsolatban kifejtette, hogy a név Tanszéken dolgozók körébe olyan személyek is beletartoztak, akik a felperessel azonosan, konzervatív, illetve kormánypárti beállítottságúak voltak, de voltak olyanok is, akik ellenzéki álláspontot képviseltek. Ebből arra következtetett, hogy a csoport valamennyi tagjáról nem volt megállapítható, hogy eltértek a felperes védett tulajdonságától. Értékelte, hogy a felperes házastársa is a tanszéken dolgozott és nem rendelkezett a felperes által a perben megjelölt védett tulajdonságokkal, ennek ellenére az ő jogviszonyát is a felperessel egy időben szüntette meg az alperes. Megállapította továbbá, hogy szintén a tanszék állományába tartozó név4 név5-s politikus, akit e védett tulajdonsága miatt hátrány nem érte. Következtetése szerint a felperest a hátrány, vagyis a felmentés nem a konzervatívként megnevezett politikai véleménye miatt érte, tehát a felmentés és a védett tulajdonsága között nem volt összefüggés.

[22] A jogvita elbírálása során jelentőséget tulajdonított annak, hogy az alperes Humánpolitikai Szabályzata 23. § (4) bekezdése a teljes munkaidős foglalkoztatás esetére előírta az akkreditációs nyilatkozat szükségességét. A perben nem volt vitatott, hogy a felperes az akkreditációs nyilatkozatát az alperestől átvitte a név7 Egyetemhez, amikor ott teljes munkaidős docensi jogviszonyt létesített. Az sem volt vitatott, hogy az alperes ehhez nem járult hozzá, illetve az előzetes tájékoztatására sem került sor. A felperes elismerte, hogy a Humánpolitikai Szabályzat hivatkozott rendelkezéseit ismerte, a további jogviszony

létesítésére engedélyt nem kapott, de arra engedély alapján sem lett volna lehetősége. A perben továbbá nem volt vitatott az sem, hogy részmunkaidőre vonatkozó egyedi engedélyt diszkrecionális jogkörben sem a Tudományos Tanács, sem a rektor nem bocsátott ki.

[23] név1 és név3 a foglalkoztatás indokaira és körülményeire vonatkozó egyező tanúvallomása alapján megállapította, hogy a Humánpolitikai Szabályzat szerint lehetőség lett volna részmunkaidős foglalkoztatásra, azonban az alperes erre nem volt köteles, ezért az a tény, hogy az arra jogosultak nem járultak hozzá a felperes részmunkaidős foglalkoztatásához, nem jelent jogellenességet.

[24] Az elsőfokú bíróság a joggal való visszaélés körében az Mt. 7. § (1) bekezdésére hivatkozva kifejtette, a felperes érdeke volt annak bizonyítása, hogy a jogviszonya megszüntetésére az általa megjelölt mögöttes indokból és nem a felmentésben közölt okból került sor.

[25] Ebben a körben értékelte, hogy az Nftv. 31. § (5) bekezdés c) pontja az akkreditációs nyilatkozat hiányában lehetőséget biztosít a munkáltató számára a jogviszony megszüntetésére. A tanúvallomások azt támasztották alá, hogy a felperes felmentésére vonatkozó döntést egyszemélyben a dékán hozta meg, aki ilyen esetben a tanszékvezető javaslatát is mérlegeli. név3 dékán 2022. február 22-én egyértelműen közölte a felperessel, hogy milyen kérdések tisztázását tartja szükségesnek és arról is tájékoztatta, hogy ennek ismeretében tud dönteni a továbbiakról. A felperes ekkor egyértelművé tette, amennyiben a feltételek nem változnak, nem kívánja visszahozni az akkreditációs nyilatkozatát, azt csak bizonyos feltételek teljesülése esetén tartotta lehetségesnek. név1 tanúvallomása is azt támasztotta alá, hogy aki teljes munkaidős foglalkoztatásban volt, annak az akkreditációs nyilatkozatát az egyetem felé kell megtennie. A tanszékvezető nem kezdeményezte a dékánnál a felperes felmentését és nem tudott olyan kijelentésről, hogy bárki szerint a felperest a politikai nézetei miatt el kell távolítani. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a dékán a jogszabályban biztosított lehetőség alapján szüntette meg a felperes jogviszonyát, ezzel ellentétes tényeket a felperes nem bizonyított.

[26] Az elsőfokú bíróság a felmentés szempontjából a 2021. szeptemberi panaszt tekintette relevánsnak, amit a felperes és házastársa a tanszékvezetővel szemben nyújtott be. A tanszéki politizálást, a tanszéken kialakult konfliktus megoldását kezdeményezték, majd az ez alapján indult integritási eljárás 2022. februári befejezését követően került sor a felperes, a házastársa és a dékán közötti megbeszélésre 2022. március 1-jén. A dékán tanúvallomása alapján bizonyított volt, hogy az alperesnél nem szoktak munkatársakat elküldeni amiatt, mert eljárásokat kezdeményeznek, illetve sok feladatot adnak az egyetemnek. Ezt alátámasztotta az is, hogy a március 1-jei megbeszélésen a felperes a dékán magatartását támogatónak minősítette. Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a megbeszélésen elhangzottakat figyelembe véve ítéleti bizonyossággal nem lehetett összefüggést megállapítani a jogviszony megszüntetése, továbbá a felperes és a házastársa által kezdeményezett eljárások között.

[27] A másodfokú bíróság név3 tanúvallomása alapján elfogadta, hogy 2021 szeptemberéig nem tudott a tanszéki politizálással kapcsolatos felperesi problémákról. A felperes és házastársa szeptemberben szóban, majd novemberben írásban tett panaszt, ezért ezt megelőzően név1 sem tehetett semmilyen javaslatot a helyzet megoldására, illetve a felperes jogviszonya megszüntetésére. 2021. december 21-től a dékán magához vonta a munkáltatói jogok gyakorlását, de az eddig eltelt időszakra sem volt olyan egyértelmű bizonyíték, ami a tanszékvezető részvételét, közrehatását igazolta. A dékánnak a döntés meghozatalakor azt kellett figyelembe vennie, hogy a felperes csak az általa kért feltételek teljesülése esetén hozza vissza az akkreditációs nyilatkozatát az egyetemhez. A részmunkaidős foglalkoztatásra nem volt lehetőség, mivel a felperes csak a házastársával azonos tanszéken kívánt dolgozni. A név10 Tanszékre történő áthelyezést a felperes mondta

vissza, illetve további feltételekhez kötötte. A dékán a felperes által kezdeményezett eljárások időtartama alatt nem kívánt döntést hozni a felperes státuszáról. Mindezek alapján az elsőfokú bíróság álláspontja szerint – ellenkező bizonyítása hiányában – az volt megállapítható, hogy az akkreditációs nyilatkozat elvitele, illetve visszavételének hiánya miatt került sor a felperes felmentésére, nem pedig az általa kezdeményezett eljárások, illetve a tanszéki politizálás elleni felszólalásai miatt. Az alperes részéről az együttműködési kötelezettség megsértése sem volt megállapítható azért, mert nem tájékoztatták a felperest arról, hogy az akkreditációs nyilatkozat hiányában megszüntetik a jogviszonyát. Az elsőfokú bíróság a 2022. április 26-át követően benyújtott panaszok tartalmának nem tulajdonított jelentőséget, mivel azok a felmentést követően keletkeztek.

[28] A felperes fellebbezése és az alperes csatlakozó fellebbezése alapján eljáró Fővárosi Ítéltábla a 2.Mf.31.051/2024/10. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyta. Kötelezte a felperest 127.000 (százhuszonhétezer) forint másodfokú perköltség megfizetésére és megállapította, hogy a 351.920 (háromszázötvenegyezer-kilencszázhusz) forint fellebbezési eljárási illetéket az állam viseli.

[29] A másodfokú bíróság álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az alperes Humánpolitikai Szabályzatának rendelkezései alapján helyesen jutott arra a következtetésre, hogy a felperesnek előzetesen kellett volna engedélyt kérnie a név⁷ Egyetemen történő további jogviszonya létesítéséhez és az akkreditációs nyilatkozata visszavonását is be kellett volna jelentenie a munkáltatói jogkör gyakorlója számára, amelyet azonban a szabályozás ismerete ellenére csak utólag tett meg. Mindezek alapján a felperes alaptalanul hivatkozott a fellebbezésében a munkáltató ezzel összefüggő jogsértésére. Álláspontja szerint nem volt vitatott, hogy a felmentés a jogszabályi rendelkezésnek megfelelt, továbbá az sem, hogy a munkáltatónak a jogszabály alapján lehetősége és nem kötelezettsége volt arra, hogy az akkreditációs nyilatkozat hiánya miatt a jogviszonyt megszüntesse.

[30] A jogerős ítélet szerint az alperes a csatlakozó fellebbezésében az egyenlő bánásmód követelményének megsértése kapcsán alappal állította, hogy a felperes a keresetét kizárólag az Ebktv. 8. § (1) bekezdés j) pontjának megsértésére alapította, vagyis arra, hogy jogviszonyának megszüntetésére politikai, kormánypárti nézetei miatt került sor. Az elsőfokú bíróság ugyan helyesen jelölte meg az Ebktv. 8. § (1) bekezdés j) pontját, a Pp. 342. § (1) bekezdése megsértésével azonban a kereseti hivatkozáshoz képest szélesebb körben vizsgálta az egyenlő bánásmód megsértését. A felperes keresete alapján csak abban a kérdésben kellett állást foglalni az Ebktv. 19. § (1) és (2) bekezdése alkalmazásával, hogy a felperes elbocsátására a politikai, kormánypárti nézetei, véleménye miatt került-e sor. Evvel összefüggésben a felperes 2021. március 1-jén a dékánal folytatott beszélgetése alapján az elsőfokú bíróság helytállóan állapította meg, hogy a munkáltatói jogkört gyakorló dékán a felperes politikai véleményéről e közlésből tudomást szerzett. Mindezek alapján a másodfokú bíróság szerint a csatlakozó fellebbezésben tett azon alperesi állítás, hogy a munkáltatói jogkör gyakorlójának nem volt tudomása a felperes politikai nézeteiről alaptalan volt.

[31] A másodfokú bíróság a dékán nyilatkozatai alapján megállapította, hogy a tudomásszerzést követően nem tűrte el a munkahelyen a politizálást és a tanszékvezető ezzel ellentétes magatartásának, többek között a dékán által kezdeményezett lemondás lett a következménye. A tanszékvezető lemondásának ténye egyébként ellentétben áll azzal, hogy a felperes jogviszonya megszüntetésére a politikai nézetei, véleménye miatt került sor.

[32] Az alperes csatlakozó fellebbezése megalapozottan állította, hogy a peradatok alapján levonható következtetés szerint a dékán számára az oktatók politikai véleménye nem volt releváns, ez a körülmény a dékánt nem érdekelte. Mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság helyesen következtetett arra, hogy az alperes bizonyította a hátrány, vagyis a felperes felmentése és a perben megjelölt védett tulajdonsága közötti összefüggés hiányát. A

másodfokú bíróság egyetértett az elsőfokú bíróság összehasonlítható helyzetben lévők csoportjára vonatkozó ítéleti álláspontjával is.

[33] A másodfokú bíróság az Mt. 7. § (1) bekezdésében szabályozott joggal való visszaélés tekintetében annak tulajdonított jelentőséget, hogy a felperes a 2022. február 23-i e-mailjében egyértelműen közölte: a tanszéki helyzet, a tanszékvezető személye miatt nem kívánja visszahozni az akkreditációját. A felperes nyilatkozata nem csupán egy informális közlés volt, hanem a munkáltatói jogkör gyakorlója világos kérdéseire írt egyértelmű, határozott válasz. A felperes tehát elzárkózott attól, hogy az akkori helyzetben az akkreditációját visszavigye az alpereshez, az ezzel ellentétes fellebbezési érvelés ellentétben áll az e-mail konkrét tartalmával.

[34] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a felperes fellebbezési érvelésével szemben az akkreditációs nyilatkozat 2021. augusztusi visszavonása és a 2022. áprilisi felmentés között eltelt nyolc hónap önmagában nem igazolja a joggal való visszaélést. A felmentés indoka ugyanis az volt, hogy a felperes visszavonta az akkreditációs nyilatkozatát és azt a munkáltatói felhívásra sem hozta vissza. Erre vonatkozóan pedig a dékán 2022. február 22-i kérdésére adott felperesi választ kellett értékelni, amelyre az alperes a felmentés indokolásában maga is hivatkozott. A dékán ezt követően megvárta a kezdeményezett eljárások befejezését, majd 2022. április 26-án döntött a felperes jogviszonyáról. Az események időbeliségéből tehát nem következett, hogy az alperes számára nem volt lényeges az oktatók akkreditációja és az sem, hogy a perbeli esetben ez csak formális oka volt a felmentésnek.

[35] A másodfokú bíróság álláspontja szerint a munkáltatói jogkör gyakorlója az első beszélgetés, a felperesi problémák felvetése, vagyis 2021. szeptembere és a felmentés közötti időszakban nyitott volt a helyzet megoldására. A rendelkezésre álló bizonyítékok szerint egyértelműen arra törekedett, hogy minden érintett számára megoldást találjon, kivárva a felperes és a házastársa által kezdeményezett eljárások befejezését. A felperes azonban 2022. februárjában közölte, nem kívánja visszahozni az akkreditációs nyilatkozatát és csak az általa meghatározott feltételek esetén kívánt részmunkaidőre irányuló szerződést kötni. 2022. március 1-jén egyértelműen kifejezte azt is, hogy „olyat nem szeretnénk, hogy külön tanszékre kerüljünk”. A dékán a folyamatban lévő eljárások lezárását megvárta, majd megvizsgálta a felperes szempontjait is, döntött a felmentéséről. Mindezt azonban nem lehetett a terhére értékelni. Az a körülmény, hogy más oktatók számára engedélyezték a félállást, illetve az online és tömbösített órák tartását, a munkáltató mérlegelési jogkörébe tartozott, ezért ez sem vezetett joggal való visszaélés megállapíthatóságára figyelemmel arra is, hogy a kifejtettek szerint a felperesnek egyéb feltételei is voltak a további közös munkavégzéssel kapcsolatban. Nem találta a másodfokú bíróság bizonyítottnak azt, hogy névlnak bármilyen szerepe, befolyása volt a felperes felmentésében. Ezzel kapcsolatban a felperesnek csupán feltételezései voltak, állításait azonban bizonyítékokkal nem támasztotta alá.

[36] A másodfokú bíróság értékelése szerint az elsőfokú bíróság az eljárási jogszabályokat megtartotta, ítéletét a megfelelő terjedelemben és tartalommal indokolta, ezért az elsőfokú bíróság ítéletét az indokolás részbeni módosításával a Pp. 383. § (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

A felülvizsgálati kérelem és a felülvizsgálati ellenkérelem

[37] A felperes a felülvizsgálati kérelmében elsődlegesen a jogerős ítélet hatályon kívül helyezését, az elsőfokú ítélet megváltoztatását és a keresetének megfelelő döntés meghozatalát, másodlagosan a jogerős ítélet elsőfokú ítéletre is kiterjedő hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra történő utasítását, továbbá az alperes az első-, másodfokú és felülvizsgálati eljárási költségekben történő marasztalását kérte.

[38] Álláspontja szerint a jogerős ítélet az Ebktv. 8. § g), h), i) és j) pontjaiba, a Kjt. 2. § (3) bekezdése alapján a felperes jogviszonyára is alkalmazandó Mt. 6-7. §-aiba és az Mt. 82-83. §-aiba ütközően jogszabálysértő.

[39] A felperes érvelése szerint a megállapított tényállás – bizonyítási indítványok mellőzése és a logika szabályaival ellentétes következtetések levonása miatt - iratellenes és kirívóan okszerűtlen, amely a Kúria Polgári Kollégiuma Joggyakorlat-Elemző Csoportja „Összefoglaló vélemény A perorvoslati bíróságok hatályon kívül helyezési gyakorlata” című anyag III/4. és XVII. pontjában kifejtettek szerint is jogszabálysértést eredményez.

[40] Hivatkozása szerint a jogviszonyának megszüntetéséhez vezető események és tények olyan logikai láncolatot alkotnak, amelyek rámutatnak a felülvizsgálni kért ítéletek súlyos, az ügy érdemi megítélésére kiható hibáira és amelyből következően a felmentés jogellenes. Elsődlegesen utalt arra, hogy név1 tanszékvezető maga is feltételezte a felperesről a konzervatív és kormánypárti álláspontot, számontartotta a beosztott kollégái politikai nézeteit. Kifejezetten releváns és az ügy érdemét érintő tény az is, hogy név1 ellen a felperes által beadott integritási panasz vizsgálatát lefolytató bizottság elnöke, név11 építészkaros dékán „vérfideszes fekély” jelzővel beszélt a felperesről. Értékelni kellett volna azt is, hogy név1 nem pusztán teret adott a rendszeresen és időnként vulgáris hangnemben folytatott kormányellenes politizálásnak, hanem ebben esetenként maga is aktívan részt vett. Számára nagyon is fontos volt a politikai vélemény és annak tanszéki kinyilvánítása. név1nek tanszékvezetőként meghatározó, döntő szerepe volt a felperes felmentésében. Ez részben következik az intézményi működésből, másrészt név3 dékán tanúvallomásában a hangfelvételen szereplő azon nyilatkozatából, amely szerint személyi döntéseket kizárólag a tanszékvezető javaslata alapján és azzal egyezően hoz meg.

[41] Értékelni kellett volna, hogy a dékán 2021. szeptemberben még támogatta a részmunkaidős foglalkoztatását a név10 és Tudománytörténet Tanszéken, amelyet a hangfelvétel is bizonyított. Ekkor még nem szólította fel a felperest az akkreditációs nyilatkozat visszavételére, illetőleg az összeférhetetlenség megszüntetésére sem, hanem a megoldásról beszélgettek. Ebből pedig az a következtetés vonható le, hogy az alperesi intézmény tudomásul vette és elfogadta az akkreditációs nyilatkozata visszavonását, amely véleményét később sem változtatta meg. A felperes álláspontja szerint ezért nem felel meg a valóságnak és okszerűtlen az ítélet azon megállapítása, hogy felperes felszólítása nem volt alperes kötelessége, hiszen a felperes felszólítására saját intézményi Humánpolitikai Szabályzata kötelezte az alperesi dékánt.

[42] Érvelése szerint súlyos logikai hiba, ezért okszerűtlen az ítéletben, hogy a felmentést közvetlenül megelőző eseményt, vagyis a felperes konzervatív világnézetét és katolikus vallását, mint védett tulajdonságot az ítélet nem tekinti oksági kapcsolatban lévőnek a felmentéssel. Ha a valódi ok az akkreditációs nyilatkozata lett volna, akkor a munkáltató nyilvánvalóan korábban lépett volna, ugyanis semmilyen indokát nem adta annak, hogy miért is várt a felmentéssel 8 hónapig. Kifogásolta, hogy érdemi szempontokból az összehasonlítható csoportba tartozó oktatókra vonatkozó felperesi állításokat és érvelést az ítélet nem vizsgálta, hiszen a más oktatókkal történő összevetés nem történt meg.

[43] A rendelkezésre álló bizonyítékok alátámasztják a felperes védett tulajdonsága, politikai nézete és felmentése közötti okozati összefüggés fennállását. A felperes terhe a

perben csak a valószínűsítés volt, ennek ellenkezőjét pedig az alperes a perben nem bizonyította.

[44] A márciusi megbeszélésről készült hangfelvétel szerint a dékán kifejezetten sérelmezte, hogy a felperes által indított eljárásokból a karra, tehát dékánként személyesen rá is rossz fényt vető egyetemi botrányorozat lett. Ez megfelelően bizonyítja a felmentés retorziós jellegét, tehát a joggal való visszaélést. Amennyiben az egyenlő bánásmód megsértése nem lenne megalapozott, úgy joggal való visszaélés állapítható meg.

[45] A felperes azt is sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság az eljárás során és ítéletében is több alkalommal adat- és iratellenes állításokat fogalmazott meg, olyan logikai, ok-okozati, az időrendet és az alperesi egyetem hierarchikus működését negligáló hibákat ejtett, amelyek a tényállást az alperes javára torzítja. Ezt az elsőfokú ítéleti tényállást pedig a jogerős ítélet kritikátlanul, a legtöbb helyen szó szerint átvette.

[46] Az alperes a felülvizsgálati ellenkérelmében elsődlegesen a felülvizsgálati kérelem visszautasítását, másodlagosan a jogerős ítélet hatályában történő fenntartását, valamint a felperes felülvizsgálati eljárási költségben történő marasztalását kérte.

A Kúria döntése és jogi indokai

[47] A felülvizsgálat a megelőző eljáráshoz kapcsolódó rendkívüli, korlátozottan igénybe vehető perorvoslat, amelynek kizárólag jogszabálysértésre hivatkozásra alapítottan van helye. A felülvizsgálat funkciója a kérelmet előterjesztő fél által állított jogsérelem elbírálása és megalapozottsága esetén annak orvoslása. A Kúria kizárólag azt bírálhatja el, hogy a felülvizsgálati kérelemben előadott okból a megjelölt jogszabályokat megsértette-e a jogerős ítélet.

[48] A felülvizsgálati kérelemnek a Pp. 413. § (1) bekezdés a)–e) pontjaiban felsorolt tartalmi kellékekkel kell rendelkeznie. A felülvizsgálati kérelem egymással szorosan összefüggő kötelező tartalmi kellékei a jogszabálysértés és a jogszabályhely pontos megnevezése, amely kihatott az ügy érdemi eldöntésére, valamint annak indokai, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja {Pp. 413. § (1) bekezdés b) pont}. A Pp. 413. § (1) és (2) bekezdése értelmében – miként azokat a felülvizsgálati kérelem hivatalbóli elutasításának egyes kérdéseiről szóló 1/2016. (II. 15.) PK-vélemény 3.–7. pontja értelmezte és az eljárásjogi tárgyú elvi iránymutatásoknak a Pp. hatályba lépése folytán történő felülvizsgálatáról szóló 1/2017. Polgári jogegységi határozat szerint az új Pp. alkalmazása körében is alkalmazni rendelte – a jogerős ítélet több rendelkezését támadó, egymástól elkülönülő jogszabálysértésre hivatkozó felülvizsgálati kérelemnek valamennyi hivatkozás tekintetében rendelkeznie kell a törvényben meghatározott, egymással szoros logikai és perjogi kapcsolatban álló kötelező tartalmi kellékekkel. Ellenkező esetben a tartalmilag fogyatékos felülvizsgálati kérelmet – vonatkozó részében – a Kúria érdemben nem vizsgálhatja.

[49] A tartalmilag hiányos perorvoslati kérelem nem korrigálható utóbb, sem hiánypótlás elrendelésével, sem a felülvizsgálati kérelmet benyújtó fél kiegészítő nyilatkozatával.

[50] Az ismertetett jogszabályi rendelkezések értelmében a felülvizsgálati kérelem akkor bizonyulhat eredményesnek, ha a kérelem előterjesztője a szükséges tartalmi kellékekkel rendelkező, határidőben benyújtott beadványában kimutatja a támadott jogerős határozat, a jogvita érdemi elbírálására konkrétan kiható módon jogszabálysértő voltát, vagyis a támadott

határozatra vonatkoztatva adja elő jogszabálysértésre hivatkozásait, a konkrét döntés alapjául szolgáló érvrendszer téves, illetve hiányos voltát mutatja ki vagy az érdemi döntésre kiható eljárási szabálysértést igazol.

[51] A felperes felülvizsgálati kérelme az alábbiak szerint megalapozatlan.

[52] A Pp. 423. § (1) bekezdése szerint a Kúria a felülvizsgálat során a felülvizsgálati és a csatlakozó felülvizsgálati kérelem korlátai között, az ott megjelölt jogszabályok, illetve a Kúria közzétett határozatától jogkérdésben való eltérés tekintetében vizsgálja a jogerős ítélet jogszabálysértő, illetve a kúriai határozattól jogkérdésben való eltérő voltát, kivéve, ha az eljárást hivatalból megszüntetik vagy ha a határozatot hozó bíróság nem volt szabályszerűen megalakítva, illetve a határozat meghozatalában olyan bíró vett részt, akivel szemben törvény értelmében kizáró ok áll fenn.

[53] A felperes a felülvizsgálati kérelmében a megállapított tényállást, a bizonyítékok okszerű értékelését megsértett jogszabály megjelölése nélkül vitatta és lényegében a felmentés okszerűtlenségére hivatkozott, ugyanakkor érvelésében sem a Pp. 279. § (1) bekezdését, sem a felmentést szabályozó anyagi jogszabályt (Kjt. 30. §) nem jelölte meg, ezért ezen érvelését a Kúria érdemben nem vizsgálhatta. A Kúria ezzel kapcsolatban kiemeli, hogy a fent kifejtetteknek megfelelően felülvizsgálati kérelem előterjesztésére csak jogszabálysértésre hivatkozásra alapítottan van lehetőség. Az Alaptörvény T. cikk (2) bekezdése értelmében jogszabály a törvény, a kormányrendelet, a miniszterelnöki rendelet, a miniszteri rendelet, a Magyar Nemzeti Bank elnökének rendelete, az önálló szabályozó szerv vezetőjének rendelete és az önkormányzati rendelet. A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény az Alaptörvénnyel összhangban taxatív felsorolást tartalmaz azokról a normatív rendelkezési formákról, amelyet a magyar jogrendszer jogszabálynak minősít.

[54] A Kúria (Legfelsőbb Bíróság) Joggyakorlat-elemző csoportjának összefoglaló véleménye nem jogszabály, hanem egy adott jogkérdésben a bíróságok által folytatott gyakorlat bemutatása, ezért az abban foglalt megállapítások nem teszik lehetővé a jogerős ítélet érdemi felülvizsgálatát.

[55] Az eljáró bíróságok a perben a felperes elsődleges és másodlagos keresetét vizsgálták, vagyis abban foglaltak állást, hogy az alperes felmentése az egyenlő bánásmód követelményébe ütközött-e, avagy joggal való visszaélést valósított-e meg.

[56] A felperes felülvizsgálati kérelmében megsértett jogszabályhelyként az Ebktv. 8. § g), h), i) pontjait is megjelölte, ugyanakkor megállapítható, hogy a jogerős ítéletben foglaltak szerint a felperes keresetét utóbb már csak a j) pontra alapított tulajdonsága alapján tartotta fenn, ezért új hivatkozása a felülvizsgálati eljárásban már nem volt vizsgálható.

[57] Az Ebktv. 19. § (1) bekezdése alapján a perben a felperes a védett tulajdonsága és az őt ért hátrány valószínűsítésére volt köteles. Védett tulajdonságként az Ebktv. 8. § j) pontjában foglalt politikai, kormánypárti nézeteit, valamint azt, hogy erről a munkáltatói jogkör gyakorlóját is egyértelműen tájékoztatta a perben valószínűsítette és megjelölte az általa elszenvedett hátrányt – a jogviszonya megszüntetését – is. Az Ebktv. ugyan tételesen nem szabályozza az összehasonlítható személy vagy csoport megjelölését, azonban a perbeli tényállás alapján megállapítható volt, hogy azon a névi és Kommunikációs tanszéken dolgozó személyeket kell érteni. Evvel összefüggésben az eljáró bíróságok helytállóan utaltak arra, hogy a felperes diszkriminációt állító hivatkozását az is cáfolta, hogy a tanszéken más személy is rendelkezett jobboldali politikai nézetekkel, de vele szemben a munkáltató hátrányos intézkedést nem alkalmazott.

[58] Az egyenlő bánásmód követelményének megsértésével kapcsolatos munkaügyi perek egyes kérdéseiről szóló 4/2017. (XI.28.) KMK vélemény (a továbbiakban: KMK vélemény) 1. pontja szerint az egyenlő bánásmód megsértése esetén érvényesülő kimentéses

bizonyítás alapján a munkáltató kötelezettsége bizonyítani, hogy megtartotta az egyenlő bánásmódról és az esélyegyenlőség előmozdításáról szóló 2003. évi CXXV. törvény és a munka törvénykönyvéről szóló 2012. évi I. törvény vonatkozó előírásait – vagyis hiányzik az okozati összefüggés a hátrány és a védett tulajdonság között-, vagy nem kellett megtartania azt (Mfv.10.533/2017/4., Mfv.10.275/2017/5., Mfv.10.018/2022/4.).

[59] Az eljáró bíróságok a rendelkezésre álló bizonyítékok alapján jogszabálysértés nélkül következtettek az okozati összefüggés hiányára. E körben helytállóan értékelték a munkáltatói jogkört gyakorló dékán 2021. szeptember 24-én és 2022. március 1-én tett kijelentéseit, amelyek ítéleti bizonyossággal alátámasztották, hogy a politikai jellegű viták befejezésére szólította fel az érintetteket, egyidejűleg a „legkomolyabb munkáltatói következményeket” helyezte kilátásba. A tanszék tagjainak politikai nézetei a dékán számára nem voltak relevánsak, arra pedig adat sem merült fel, hogy ezekben a vitákban a dékán részt vett volna. Mindezek alapján helytálló a bíróságok okozati összefüggés hiányát megállapító következtetése.

[60] A felperes jogviszonyának megszüntetésére kizárólag azért került sor, mert akkreditációs nyilatkozatát elvitte, illetőleg nem vitte vissza az alperesi intézményhez, amely a Humánpolitikai Szabályzat rendelkezése alapján alapot ad a jogviszony megszüntetésére. A felmentés indokolása tehát valós és okszerű [Kjt. 30. § (2) bekezdés]. Ennek hiányában lehetőség sem lett volna arra, hogy az eljáró bíróságok a felperes további hivatkozásait vizsgálják. [A joggal való visszaélés tilalmának megsértésével kapcsolatos munkaügyi perekben felmerült egyes kérdésekről szóló 5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény 1. és 3. pont, Mfv.10.259/2018/13., Mfv.10.522/2018/7.].

[61] A joggal való visszaélésre alapított kereset vonatkozásában is helytálló az eljáró bíróságok döntése. E körben a felperes bizonyítási érdeke volt az állításai bizonyítása és ennek sikertelensége a terhére esik (Pp. 265. § (1) bekezdés).

[62] A felperes érvelésével szemben az akkreditációs nyilatkozat 2021. augusztusi visszavonása és 2022. április felmentés között eltelt 8 hónap önmagában kizárja a joggal való visszaélés megállapíthatóságát. A felmentés indoka ugyanis nemcsak az volt, hogy a felperes visszavonta az akkreditációs nyilatkozatát, hanem az is, hogy azt munkáltatói felhívásra sem hozta vissza és ez a felperesi szándék a munkáltatói jogkört gyakorló dékán kérdésére 2022. február 23-án küldött email alapján volt aggálytalanul megállapítható. A jogerős ítélet ezért helytállóan állapította meg, hogy e körben a 2022. február 22-ei dékáni kérdésre adott felperesi választ kellett értékelni, amelyhez képest a 2022. április 26-án meghozott döntés határideje nem alapozza meg az alperes joggal való visszaélését.

[63] A rendelkezésre álló bizonyítási adatok alapján a másodfokú bíróság azt is helytállóan állapította meg, hogy az alperes dékánja a felmerült problémákat követően nyitott volt a kérdés rendezésére és valamennyi szempontot – a felperes és a tanszék, illetőleg az egyetem érdekeit – együttesen értékelve döntött a jogviszony megszüntetéséről, figyelemmel arra, hogy a részmunkaidőben történő foglalkoztatás kötelezettsége a munkáltató oldaláról nem állapítható meg.

[64] A felmentésről szóló döntés körében értékelhető a felperes ezen időintervallumban tanúsított magatartása. A folyamatot az indította el, hogy a felperes docensi kinevezésre irányuló kérelmét a tanszékvezető nem támogatta, ezzel időben szorosan összefüggően pedig a felperes az alperesnél figyelembe vett akkreditációs nyilatkozatát visszavonta, engedély és tájékoztatás nélkül főállású jogviszonyt létesített egy másik felsőoktatási intézménnyel. A felperesnek ezt követően különböző kérései és feltételei voltak a foglalkoztatásával összefüggésben. Kérte részmunkaidős kinevezését, ugyanakkor ezt csak házastársával együtt kívánta megvalósítani azonos tanszéken. 2021. első félévében nem voltak órái, második félévében bejelentette, hogy tartósan külföldön tartózkodik. A docensi kinevezésének

visszautasítása időben szorosan egybeesett a dékán megkeresésével, valamint etikai eljárás megindításával a tanszékvezetővel szemben.

[65] Mindezekhez képest a jogviszony megszüntetéséig valamennyi eljárás befejeződött, nem a tanszékvezető döntött a felperesi jogviszony megszüntetéséről, a munkáltatói jogkört gyakorló dékán a felperes nyilatkozata után hozta meg a döntését a felperesi jogviszony megszüntetéséről. Mindezek alapján helytálló a bíróságok által levont azon következtetés, hogy az alperes felmentése nem valósított meg joggal való visszaélést, így a felperes keresetének elutasítása nem volt jogszabálysértő.

[66] Mindezekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet a Pp. 424. § (1) bekezdése alapján hatályában fenntartotta

Az alkalmazott jogszabályok és az alkalmazott joggyakorlat

[67] 2012. évi I. törvény 7. § (1) bekezdés; 2003. évi CXXV. törvény 8. § j) pont, 19. § (1) és (2) bekezdés

4/2017. (XI. 28.) KMK vélemény

5/2017. (XI. 28.) KMK vélemény

A döntés elvi tartalma

[68] A felperes jogviszonyának megszüntetésére kizárólag azért került sor, mert akkreditációs nyilatkozatát elvitte, illetőleg nem vitte vissza az alperesi intézményhez, amely a Humánpolitikai Szabályzat rendelkezése alapján alapot ad a jogviszony megszüntetésére. A felmentés indokolása tehát valós és okszerű [Kjt. 30. § (2) bekezdés]. Ennek hiányában lehetőség sem lett volna arra, hogy az eljáró bíróságok a felperes további hivatkozásait vizsgálják.

Záró rész

[69] A pervesztes felperes a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján köteles az alperes felülvizsgálati eljárási költségének megfizetésére, amelynek összegét a felperesi képviselő által előterjesztett megbízási szerződés alapján a Kúria a bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről szóló 32/2003. (VIII. 22.) IM rendelet 2. § (1) és (2) bekezdése alapján állapította meg.

[70] A költségmentesség és a költségfeljegyzési jog polgári és közigazgatási bírósági eljárásban történő alkalmazásáról szóló 2017. évi CXXVIII. törvény 3. § (1) bekezdés d) pontja alapján a perben a felperest tárgyi költségfeljegyzési jog illette meg, továbbá a 73/2009. IRM rendelet és az Mt. 525. §-a alapján munkavállalói költségkedvezményre jogosult, ezért az eljárás illetéke a Pp. 102. § (6) bekezdése alapján az állam terhén marad.

[71] A Kúria a felülvizsgálati kérelmet a Pp. 405. § (1) bekezdése szerint alkalmazandó Pp. 376. § (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el.

[72] Az ítélet ellen a Pp. 407. § (1) bekezdés d) pontja alapján felülvizsgálatnak nincs helye.

Budapest, 2024. november 27.

Dr. Stark Marianna s.k. a tanács elnöke, Szolnokiné dr. Csernay Krisztina s.k. előadó bíró, Dr. Dzsula Marianna s.k. bíró, Dr. Pataki Árpád s.k. bíró, Véghné dr. Szabó Zsuzsanna s.k. bíró